

Kakšna dobra knjiga!

KAKŠNA DOBRA KNJIGA!
Izbrala in uredila Barbara Hanuš

Društvo Slovencev Republike Srbije
TRIGLAV Banja Luka

Izdajatelj
Društvo Slovencev Republike Srbske
TRIGLAV Banja Luka

Za izdajatelja
Marija Grbić

Ilustracija na naslovnici
Suzana Bricelj

Prevod iz slovenščine
Zdravko Kecman

Oblikovanje
Darko Domazet

Tisk
Art print, Banja Luka

Število izvodov
500

Izid knjige so sofinancirali

Urad Vlade Republike
Slovenije za Slovence v
zamejstvu in po svetu

Ministarstvo prosvjete
i kulture RS Banja Luka

Društvo za razvijanje
prostovoljnega dela
Novo mesto

TRIGLAV OSIGURANJE, AD

Kakšna dobra knjiga!

Izbrala in uredila
Barbara Hanuš

Banja Luka, 2013

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

821.163.6-93(082.2)

КАКВА добра књига!

Kakva dobra knjiga! = Kakšna dobra knjiga! / izabrala i uredila
Barbara Hanuš ; [preveo sa slovenačkog Zdravko Kecman]. - Banja Luka
: Udruženje Slovenaca Republike Srpske Triglav : Art print, 2014 (Banja
Luka : Art print). - 32, 32 str. : ilustr. ; 25 cm

Nasl. str. prištampanog teksta: Kakšna dobra knjiga!. - Oba teksta
štampana u međusobno obrnutim smjerovima. - Tiraž 500. - Bilješke o
autorima: str. 30. - Bilješke o ilustratorima: str. 31.

ISBN 978-99955-90-47-5 (Art print)

COBISS.RS-ID 4098072

KAKŠNA DOBRA KNJIGA!

Dobra knjiga je kot dobra prijateljica. Ko iščemo družbo, nasvet, zabavo, se ozremo na knjižno polico. Kaj je v knjigah, ki stojijo na njej? Ob kateri knjigi se bomo nasmejali, katera je najbolj napeta, katera nas bo popeljala v svet, v katerem nam bo lepo? V knjigah so skrite zgodbe in v njih najdemo sebe in svoje bližnje. Za platicami se skrivajo vsakdanje in manj vsakdanje dogodivščine, na popisanih listih lahko poiščemo odgovore na vprašanja, ob branju si še sami zastavljamo svoja vprašanja. Ko beremo knjigo, tudi knjiga bere nas, saj nam pripoveduje o vsem tem, kar čutimo.

Zbornik Kakšna dobra knjiga prinaša zgodbe, pesmi in uganke priljubljenih slovenskih avtorjev. Vsa besedila so bogato ilustrirana. Ob branju in opazovanju ilustracij spoznavamo, kaj sodobni slovenski pisatelji in ilustratorji ustvarjajo za otroke. Vsak bralec lahko najde besedila, ki jih bo prebiral vedno znova, in tudi med ilustracijami lahko poišče svoje najljubše. Večina besedil in ilustracij je iz revij Cicido in Ciciban, saj obe reviji, ki izhajata enkrat mesečno – Ciciban že 69 let, Cicido 16 let, vsak mesec med mlade bralce prinašata nova odlična dela.

Vsaka dvojezična knjiga pomeni most med kulturami. Tisti, ki slovenščine ne znate, se boste lahko srečali z zvenom tega jezika, hkrati pa boste besedila lahko prebrali tudi v srbščini. Odprite knjigo, ki vas vabi v svet branja in upa, da boste, ko jo boste zaprli, navdušeno vzkliknili: »Kakšna dobra knjiga!«

Barbara Hanuš

Anja Štefan

MRAVLJICA ČEZ MRAVLJICO

Ilustriral: Zvonko Čoh

Mravljica čez mravljico
stiska se pri peči,
čakajo na pravljico,
ena sede k sveči –
naj pred vrati poka led
naj pritiska mraz –
pravljica za pravljico
pada v zimski čas.

Andrej Rozman Roza

RESNIČNO IZMIŠLJENA ZGODBA

Ilustriral: Zvonko Čoh

Ko se je zvečer zdanilo, sem svečano oblečen v staro strgano trenirko počasi odhitel po ravni ovinkasti cesti v sosednjo sobo, kjer so v tišini že na ves glas prepevali ostali trije pevci dueta, katerega edini član sem bil jaz.

Bil sem tako miren, da so se mi roke kar tresle. Prvič v življenju sem namreč nastopil pred tisočglavo množico, ki majhne sobe v tretjem nadstropju naše pritlične hišice ni napolnila niti do polovice. Na programu sem imel stare ljudske žalostinke, ki sem jih napisal sam in so pripovedovale o veselih plateh življenja.

Čeprav je bila zaradi prižganih luči v sobi popolna tema, sem brez težav prišel do stola sredi odra, ki je bil enkrat večji od sobe, sredi katere je stal.

Ker vedno nastopam stoje, sem se usedel in prijel kitaro, ki je prislonjena na stol ležala na tleh. Raztegnil sem njen meh in zatrobil v ustnik svojega žepnega klavirja pesem o tem, kako zelo pomembno je, da vedno in povsod govorimo samo resnico.

Andrej Rozman Roza

KAKO SE JE OŽENIL POVODNI MOŽ AMBROŽ

Ilustriral: Zvonko Čoh

Nekoč je bilo povodnih ljudi veliko. Živeli so v skoraj vseh jezerih in rečnih tolmunih. Ker pa so samotarske narave, se mnogi niso poročali in niso imeli otrok, zaradi česar jih je bilo vse manj in manj in jih je danes tako malo, da se včasih zdi, da so že izumrli. Vendar niso.

Ne dolgo tega sta v kristalnem gradu na dnu jezera živela dva povodna moža. Bila sta oče in sin, pasla sta krape in postrvi in pridelovala podvodno zelenjavo.

Nekega poletnega dne je oče rekel sinu: »Ambrož, mislim, da je čas, da si najdeš ženo.« »Ženo? Kaj pa to je?« se je začudil mladenič, ki mu je mama umrla, ko je bil še tako majhen, da se je niti spominjal ni.

»Žena je tak človek, ki ni mož,« je razložil oče svojemu sinu. »Zna roditi otroke, česar mi ne znamo. In če je ne boš našel, bo naše jezero po tvoji smrti ostalo brez ljudi.«

Nato sta se dvignila proti obali, kjer so se kopale tri mladenke. »Ker ne poznavam nobenih povodnih žen, si jo boš moral najti med kopenskimi,« je rekel stari povodni mož. »Izberi si eno, jo zgrabi za noge in jo zvelci v grad. Ker kopenski ljudje ne morejo dihati pod vodo, jo moraš zvelci hitro, da se ne utopi. V gradu pa zakleni vrata, da ti ne pobegne nazaj na kopno.«

»Zakaj bi pa pobegnila?« je vprašal Ambrož.

»Zato ker se kopenskim ljudem gnusimo,« je zašepetal oče.

Mladenič je od začudenja požrl precej vode, potem pa odločno izjavil: »Nikogar ne bom na silo vlekel pod vodo in zaklepal v grad!«

Poiskal si bom tako ženo, ki bo šla z mano zato, ker ji bom všeč in me bo imela rada, je skenil in zlezel iz jezera.

A ko je s svojimi rdečimi ribjimi očmi in zelenimi luskami, ki jih je imel namesto kože, stopil k mladenkam, da se jim predstavi, so mladenke zakričale in pobegnile.

In ne samo mladenke. Zakričal in pobegnil je tudi gospod, ki se je sončil na drugi strani jezera.

Če me vidijo takega, kot sem, se me ljudje bojijo, je ugotovil Ambrož.

Zato si je najprej preskrbel obleko (od omenjenega pobeglega gospoda).

Potem je odšel v bližnje mesto in si poiskal službo pri vodovodnem podjetju.

Kadar se je kje zamašil odtok ali je počila vodovodna cev, je prišel in pomagal.

Pri delu je srečal veliko kopenskih deklet, ki so mu bila všeč. A niti pomisliti ni upal, da bi katero vprašal, če bi hotela biti njegova žena. Še očal ali rokavic si ni upal sneti, ker se je bal, da bodo začele kričati, ko bodo videle, da ima rdeče ribje oči in zelene luske namesto kože.

Nekoč pa so ga poklicali k neki predmestni vili, kjer se jim je zamašil odtok. Ambrož je ugotovil, da je odtok speljan v bližnjo reko.

»To ni v redu,« je rekel lastniku vile. »Odtok ne sme biti speljan v reko. S tem onesnažujete vodo.«

»Brigaj se za to, za kar sem te poklical, sicer bom poklical drugega vodovodarja,« je jezno zasikal lastnik vile.

Ko je lastnik vile odšel stran, se je Ambrož slekel in zlezal v vodo, da bi videl, zakaj je odtok zamašen. Ugotovil je, da je vanj zatlačena avtomobilska guma.

Hotel je izvleči gumo. Vlekel je in vlekel – ko ga je nekaj sunilo v ramo.

»Pusti to pri miru!« je zaslišal tanek predirljiv glas.

Ozrl se je in zagledal najlepše bitje, kar jih je kdaj videl.

Imelo je rdeče ribje oči in zelene luske namesto kože.

»Če boš to izvlekel ven, bo v moj tolmun spet tekla svinjarija. Zato mi rajši pomagaj, da notri zatlačim še ostali dve gumi, ki ležita na dnu in sta mi samo v napoto!«

Ambrož ni pomišljal. Ambroziji, kot je bilo povodni deklici ime, je pri priči pomagal.

Potem sta skupaj odplavala proti jezeru, v katerem je bil Ambrožev grad. Nihče od ljudi ju ni videl, a ribam, ki so plavale mimo, se je zdelo, da se imata zelo rada.

Andrej Rozman Roza

VODNA ROMANCA

Ilustriral: Zvonko Čoh

Nekoč je nek povodni mož
prišel pogledat Portorož,
kjer ga iz morja videla
je lepa morska deklica.

Pri priči sta se zaljubila
in za poroko odločila
in se šele potem vprašala,
kje bosta skupaj stanovala.

Ker ona ni hotela z njim
in on do morskih ne globin,
živita zdaj tam, kjer steka
v slano morje sladka reka.

Silvan Omerzu

KROKI IN TINE STA JUNAKA

Ilustriral: Silvan Omerzu

Vso noč je deževalo. Reka, ki teče pod Krokijevo hišo, je močno narasla. Toda Krokija in Tineta to ni motilo. Vsako jutro je prišel zajec Tine h Krokiju na obisk. Skupaj sta pila dišeč čaj, listala po knjigah, se pogovarjala in godrnjala. Ko sta končala to svoje prijetno jutranje opravilo, je Kroki prinesel na mizo šah. Pogladil je stare lesene figure, ki mu jih je zapustil dedek.

Usedla sta se drug proti drugemu, razvrstila figure na šahovnici, se prav močno zamislila in začela. V prostoru je zavladata tišina, le vsake toliko se je zaslišal pomenljiv vzdih. Enkrat Krokijev, drugič Tinetov.

Toda nenadoma so skozi tišino zarezali predrljivi klici na pomoč. Kroki in Tine sta se zdrznila. Še vsa prevzeta od igre ni sta vedela, ali sanjata ali je res.

Ko pa so bili kriki še močnejši in še bolj obupani, sta stekla k reki. Toda megla je bila pre-gosta, da bi kaj videla. Kroki ni niti za trenutek pomišljal. Strgal je s sebe pulover in skočil v mrzlo reko. Bil je zelo dober plavalec.

Tine pa je medtem ves obupan brezglavo tekal po bregu reke gor in dol, si pulil dlako, se vlekel za že tako dolge uhlje in bil zelo nesrečen. Presneta voda, si je govoril. Uh, uh, je vzdihoval, da bi človek mislil, da se je njemu kaj hudega pripetilo.

Stekel je v zaliv, kjer je imel Kroki privezan čoln. Gledal ga je in se tresel. Še nikoli se ni peljal v čolnu, vodi se še približati ni upal. Tudi umival se ni rad, največkrat je le urno stekel skozi jutranjo roso.

Zdaj pa je bila pred njim voda, za celo reko deroče, umazane, divje vode. Tinetu so zobje šklepetali vedno močnejše in glasneje. Čoln se je nevarno zibal. Tine je bil vedno bolj prestrašen. Nenadoma ga je obšlo nekaj silnega, močnega, nekaj, česar ubogi, strahopetni zajček še ni doživel. Kri mu je zalila glavo, srce je čutil utripati v sencih. Nevidna sila ga je pognala v zibajoči se čoln, v deročo vodo in Tine je veslal in veslal. Čeprav je bil šibak, je divje rezal z vesli v nemirno vodo.

Medtem ko je Tine veslal, da bi čim prej prišel do Krokija, je ta že priplaval do veverice, ki se je z zadnjimi močmi oklepala veje.

S krepeljci je zgrabila Krokija za vrat, da je skoraj zavpil od bolečine, in mu zlezla na hrbet. »Le kaj delaš v vodi, Zdenka? Saj ne znaš plavati,« je rekel Kroki bolj samemu sebi kot Zdenki, ki je bila že skoraj brez moči. »Veja se je odlomila,« je zašepetala. Kroki se je odrinil in zaplaval proti bregu. Toda naj je še tako za-

mahoval, breg se mu je vedno bolj oddaljeval. Ker je že nekaj časa močno deževalo, je postal rečni tok premočan. Tudi tako dober plavalec, kot je bil Kroki, mu ni bil kos. Tok ga je odnašal vse bolj navzdol po reki. Zdenka se ga je s tačkami tako močno oklepala, da je komaj dihal. Zlezla mu je že skoraj na glavo in ga grabila za oči, da ni ničesar videl. Če ne bo kmalu od kod kakšne pomoči, bo po naju, si je mislil Kroki. Kako žalosten in sramoten konec! Da se mora to pripetiti ravno meni, krokodilu ... Takrat pa je kot zvezda na nebu priplaval iz meglice čoln, v njem pa zajec Tine.

Zaveslal je proti utrujenemu Krokiju, ta se je oprijel vesla in se povzpел z napol mrtvo veverico v čoln. »Kot dobri duh si se prikazal,« je rekel Kroki Tinetu. »Ah, daj no. To ni nič. Zagledal sem čoln in si mislil, da potrebuješ pomoč.«

Priveslali so do domačega brega, privezali čoln za staro trdno vejo in se skobacali na

breg. Najprej je skočil zajec Tine, za njim pa je prilezel Kroki z veverico v naročju.

V hiši sta jo položila na posteljo in jo pokrila z odejo. Tine je skuhal velik lonec čaja z medom in se prav dobro počutil. In ko sta tako s Krokijem sedela za mizo, pila čaj in se pogovarjala, kako dobro da sta veverici pomagala, je sonce predrlo oblake, megla je potonila nekam na dno reke in življenje je postalo nenadoma zelo lepo. Tine je odšel k reki in začutil, da se je ne boji več, da je strah izginil.

Od samega veselja je stekel h Krokiju. Ampak on je že dremal za mizo. Tine ga je ogrnil z odejo, pogledal še k Zdenki, se usedel v naslonjač in bil srečen.

UGANKE

Ilustriral: Silvan Omerzu

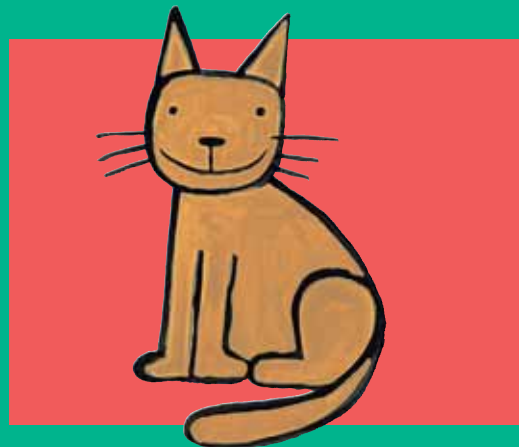
ZJUTRAJ
BREZ BUDILKE SE ZBUDI,
BREZ USPAVANKE
ZVEČER ZASPI.

A ČEZ DAN?
HODI BREZ NOG
PO NEBU NAOKROG.

Mira Voglar

KDO PA JE TA, KDO PA JE TA,
KI PREDE BREZ PREDIVA?
IN VSAKO JUTRO BREZ VODÉ
NA PRAGU SE UMIVA.

Vera Albreht

PO OREHU SKAČE,
BEL PREDPASNIK, RJAVE HLAČE.
MED VEJEVJEM ŠKRTA, ŽAGA
NEPRESTANO ŠVIGA ŠVAGA.
JEDRCA JE VSA POBRALA,
TLA Z LUPINAMI NASTLALA.

Vera Albreht

Majda Koren

ALIGATOR V AVTOBUSU

Ilustrirala: Andreja Peklar

»Ah! Aligator v avtobusu!
Ta je pa lepa!« boste dejali.

Ravno to so rekli tudi potniki, ko so zagledali aligatorja z aktovko v roki, kako vstopa v avtobus. Šoferju je pokazal mesečno vozovnico in sedel poleg arhitekta Alberta, ki se je peljal v službo.

Arhitekt se je stisnil čisto k oknu, tako, za vsak slučaj, ker ni mogel vedeti, ali sedi poleg lačnega ali poleg sitega aligatorja.

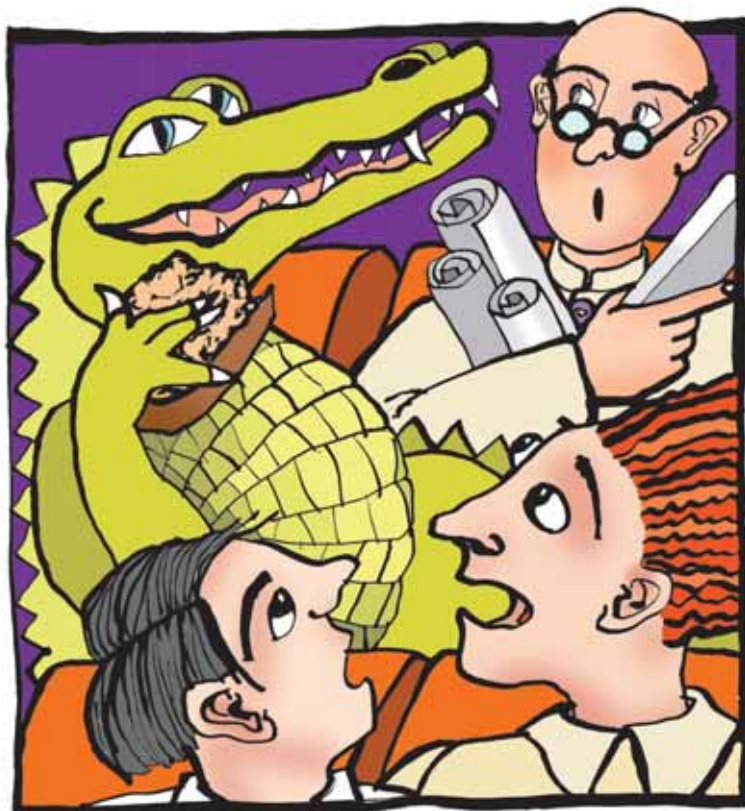
Vsi potniki so napeto gledali proti aligatorju, ker so se ga malce bali.

Naenkrat je aligator odprl aktovko in iz nje potegnil ajdov kruh, namazan z arašidovim maslom in ajvarjem. Mirno je začel jesti. Za drobtine, ki so padale na tla, se niti zmenil ni.

Ko je pojedel, je znova odprl aktovko, iz nje je privlekel še ananas. Veselo ga je prigrizoval, ananasov sok se mu je cedil po gobcu, nekaj pa ga je kapnilo tudi na tla.

Ko je končal, je veselo rignil in si s sprednjo nogo obrisal gobec.

Nekaj časa se je še peljal, nato pa izstopil iz avtobusa. Šele tedaj si je neka gospa Agata upala reči: »Ha, kakšno obnašanje! Aligatorjem bi morali prepovedati vožnjo z avtobusom!«

Majda Koren

BOLHA V BUNDI

Ilustrirala: Andreja Peklar

Bolha je šla v banko po šop bankovcev, ker ji je zmanjkalo denarja za bencin. Kakšna burja je pihala! Bolho je kar treslo od mraza, ko je na bencinski črpalki natakala bencin. Zato si je šla kupit bundo.

Ko je prišla domov, je bratu pokazala novo bundo.

»Joj, si ti ena buča! Meni si obljubila nov boben, zdaj si pa vse zapravila za bundo!« je cvilil brat in tako jokal, da je za brisanje solz porabil pol papirnate brisače.

»Beži, beži, ti bom pa jutri kupila boben ali pa buldožer! No, nehaj že jokati!« ga je tolažila bolha.

Pa ni nehal, dokler mu ni ponudila vrečke bonbonov.

Ko se je z njimi posladkal, je skočil v banjo in se okopal, nato je položil trudno glavico na blazino in zaspal.

Bolha pa je za nekaj minut stopila na balkon, da so tudi sosedje videli, kako imenitno novo bundo ima.

Potem je morala spat. Naslednji dan je služba in budilka bo bolho spet tako zgodaj budila!

Peter Svetina

PRAVLJICA O KUHINJSKI KRPI

Ilustriral: Damijan Stepančič

Na radiatorju v šestem nadstropju se suši kuhinjska krpa. Črtasta je. Črte tečejo od zgoraj navzdol in od leve proti desni. Pa se naveličajo črte svoje krpe in zlezejo dol. »Živijo,« rečejo. In krpa od začudenja samo zija in z belim gleda. Kako tudi ne bi, ko je zdaj čisto bela. Črte pa se odpravijo skozi vrata in v dvigalo in na ulico. Hoditi ne znajo. To je težava. Kotaliti se ne morejo, ker so oglate. Ja, zvijajo se lahko. Valovijo kot morje. Že valovi ulica, valovi trgovina s sadjem in grozdje popada iz gajbice in jagode in mandarine se raztresejo vsepovsod in ljudje se kot po frnikolah vozijo v krogu. Črte ne valovijo več, ampak skačejo kot vzmeti. Žvenk! Plenk! Od žvenketanja pozveneვა zrak in šipe pojejo in gospa, ki je ravno zalivala rože, vzame kuhalnico in pokrovko in njen mož frulico in igrata in ljudje na

ulici si tolčejo z nogo takt. Z nogo si tolče takt tudi policist, ki je prišel pogledat, kaj se dogaja. Črte pa se ustrašijo in se uležejo po cesti. Kar na sredo križišča. Ene sem, druge tja, ene naravnost, druge v polkrog. In ostanejo tam. Kar ostanejo tam. Oznake za križišče. Zvečer, ko vse mesto spi, se še vedno hodijo potepat. Franci, ki vozi tovornjak in včasih ponoči pripelje domov, je povedal, da ponoči včasih ni križišča. Na tleh ni črt. Ni čudno. Takrat črte stojijo pod blokom, iz šestega nadstropja pa jim maha v pozdrav kuhinjska krpa. »Živijo! Živijo!« si kličejo.

Tinka Bačič

BAKLAVA

Ilustriral: Damijan Stepančič

Nekega popoldneva smo na kuharskem krožku pekli potico. Učiteljica Danica nas je naučila pripraviti že marsikatero jed. Sadno solato, porovo juho, celo torto smo že spekli. A na potico smo bili še posebej ponosni, saj je priprava precej zapletena. Sestavine je treba natančno odmeriti, testo dolgo časa gnesti in počakati, da vzhaja. Pripraviti je treba tudi nadev iz orehov, razvaljati testo, namazati nanj nadev in ga nazadnje spretno zviti. Komaj smo čakali, da se je potica spekla. Še toplo smo pojedli in ponosno razpravljali o tem, kako je naša potica okusna. Še boljša kot tista, ki nam jo doma spečejo za praznike!

Tudi sošolka Nejra je jedla. A že po nekaj grizljajih se je videlo, da je nekoliko razočarana.

»Ta potica,« se je namrdnila, »saj sploh ni sladka!«

Ni sladka?! Bila je vendar ravno prav sladka! Ne preveč in ne premalo.

»Tudi sočna ni!« je neusmiljeno nadaljevala Nejra. »Nekam suha je ...«

To je bilo preveč. Grdo smo pogledali Nejro. Še učiteljica je bila videti presenečena. »Ni ti dobra? Ampak – to je pač potica! Delali smo jo po starem, domačem receptu ...« se je zavzela.

»Pri nas delamo za praznike boljše pecivo!« je povedala Nejra in oči so se ji zasvetile. »Baklavo!«

Za baklavo še nismo slišali. Učiteljica Danica pa se je spomnila, da je jedla to sladico pred nekaj leti na potovanju po Turčiji. Radovedni smo bili, za kakšno ne- navadno jed gre.

»No, pa prinesi recept,« je predlagala učiteljica. »Lahko jo spečemo na krožku.«

»Recept za baklavo je preprost,« je pojasnila Nejra. »Kila putra, kila sladkorja, kila orehov ... Tako me je naučila moja nana Rabija.«

Učiteljica se je ob tem naštevanju kar malo prestrašila.

»Kilogram masla?! Kilogram sladkorja?!« je zmajala z glavo. »Nejra, prosim, vprašaj babico še enkrat! Pa napišita recept na listek, velja?«

»Ne morem je vprašati ...« je žalostno razložila deklica, »nana Rabija je v Bosni!«

Potem se je oglasil Gašper.

»Ampak, učiteljica, Nejra zna narediti baklavo na pamet. Naučila nas bo. Prosim!«

Učiteljica Danica je sprva pomišljala. Potem pa je vzela listek in svinčnik, sedla poleg Nejre in začela pisati.

BAKLAVA je napisala z veliki črkami. »Kako si rekla? Kilogram ore- hov, maslo ...«

Recept je bil kmalu napisan in dogovorili smo se, kaj bo kdo prinesel.

Nestrpno smo čakali, da bo teden naokoli in da bomo preizkusili novi recept. Ko smo se ponovno sešli, smo takoj obkrožili Nejro in zložili na mizo vse, kar smo prinesli.

»No, Nejra, zdaj pa se izkaži!« je učiteljica opogumila deklico. »Ti si danes glavna kuharica, mi pa pomočniki!«

Nejra se je pogumno lotila dela. Najprej je bilo treba zmlati orehe. Nejra je povedala, da nana Rabija orehe za baklavo stolče do drobnega v velikem kamnitem loncu – možnarju. Možnarja nismo imeli, imeli pa smo mlinček in tako smo orehe kar zmlati.

Pogreli smo maslo, da se je razpustilo v rumenkasto tekočino. Potem je bilo treba na pekač položiti nekaj listov vlečenega testa, jih pokapljati z maslom in posuti z orehi. Pa spet položiti testo, pokapljati z maslom, potresti z orehi in tako naprej, dokler ni zmanjkalo orehov in testa. Pekač je bil poln, v loncu pa je ostalo še precej masla. Učiteljici se je zazdelo, da je masla že čez in čez dovolj. Zato je hotela lonc odložiti nekam na stran. Pa je Nejra hitro opazila njeno namero in jo opomnila: »Polij, učiteljica, kar čez polij! Nana Rabija pravi, da baklava mora biti mastna!«

»Ampak ...« je začela učiteljica. Hotela je nekaj pripomniti o zdravi prehrani. Ni dokončala. Opazila je naše očitajoče poglede. Gašper je tiho pripomnil: »Nejra je glavna kuharica!«

Tako je preostanek masla pristal v pekaču. Učiteljica je po Nejrih navodilih narezala baklavo na trikotnike. Tako! Baklava je bila pripravljena za peko.

»Kaj pa bomo s sladkorjem?« smo spraševali Nejro.

»Skuhali ga bomo v vodi!« je razlagala glavna kuharica.

Sladki sirup je moral vreti precej dolgo. Nejra je uprla roki v boke in naenkrat nadzirala baklavo v pečici in brbotajoči sirup

na štedilniku. Odlično se je znašla v vlogi glavne kuharice. Z žličko je preizkušala, ali je tekočina že dovolj gosta. »Je že?« smo nečakano spraševali.

Končno je Nejra presodila, da je peka končana. Učiteljica je vzela pekač iz pečice in prelila čez baklavo sladki sirup. Medtem ko smo čakali, da se sladica ohladi in prepoji s sladko tekočino, smo pripravili mizo za malo pojedino.

Nejra je sijala od sreče, ko je učiteljica pladenj z baklavo slavnostno prinesla na mizo.

»Pa to je *bajram!*« je vzdihnila.

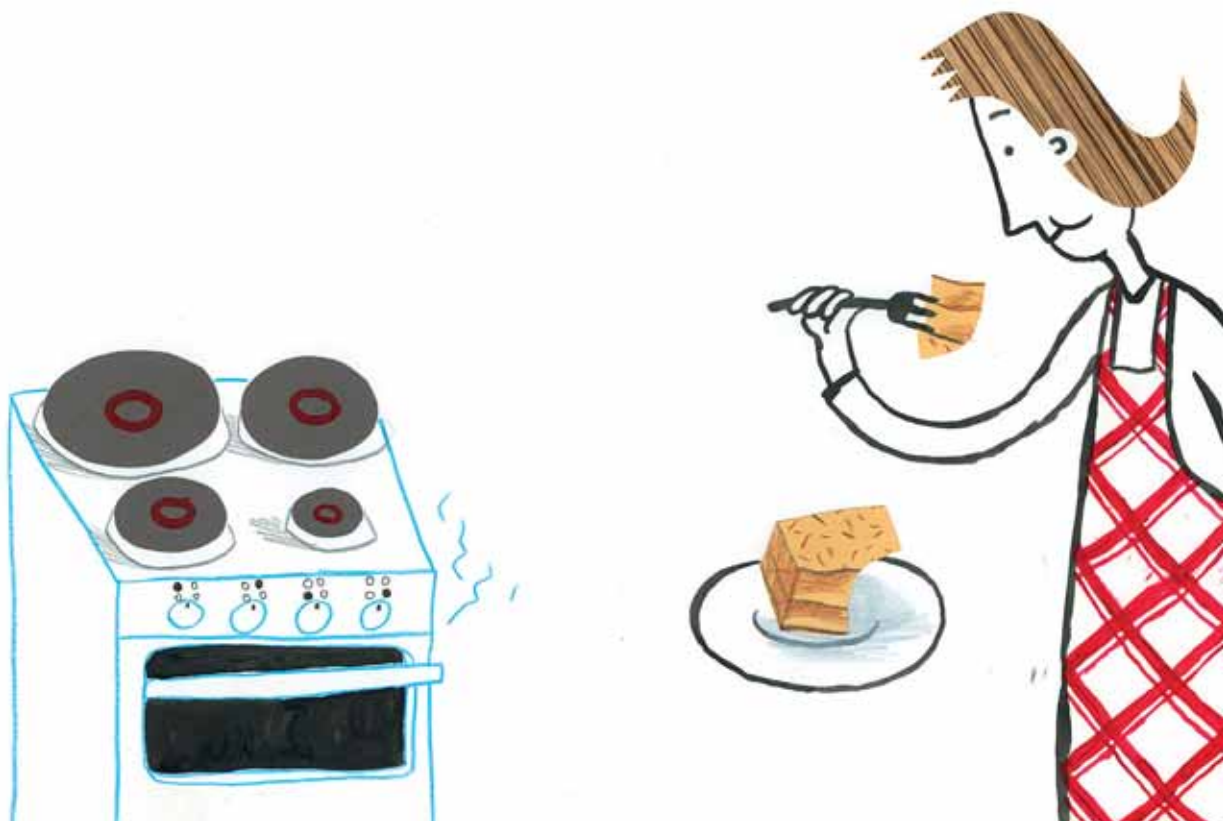
Nismo vedeli, kaj je *bajram*.

»*Bajram* ...« je zasanjano povedala Nejra, »to je praznik.«

Pokušali smo zlato zapečeno sladico in soglasno ugotovili, da je res odlična. Sočna, sladka in slastna. Tudi učiteljica Danica je pojedla cel kos, čeprav vemo, da ne mara sladkih in mastnih jedi. Res, da je ob vsakem grižljaju srknila iz kozarca nekaj vode, a vendar se je tudi ona strinjala, da je naša baklava nekaj posebnega.

»Povej,« smo spraševali Nejro, »je takšna, kot jo peče tvoja nana Rabija?«

»Zelo, zelo dobra je!« je s polnimi usti odgovarjala deklica. »Skoraj takšna, kot pri nani. Samo malo bolj ... slovenska!«

Aksinja Kermauner

TO SORODSTVO!

Ilustriral: Marjan Manček

»Natan, zatlači si majico za hlače!« zakliče Brina goli bratrančevi koži in v naglem mimoletu izgine v kopalnico, kajti zadnje čase ima veliko dela s seboj.

»Ne bom!« odmahne Natan in naprej tlači prste v prezrelo hruško.

Izi predlaga: »Bomo pa teto Ajdo prosili!«

»Ajda ni teta, Ajda je mami!« se upre Natan.

»Ne pa ne!« prepirljivo reče Izidora. »Mami je Aksinja!«

Čez otroške bučke se z Ajdo muzaje spogledava. »Ne samo to. Je tudi moja sestra,« pripomni Ajda. »Ajda pa je hčerka mojega očeta,« nadaljujem igrico.

Natan in Izidora osuplo buljita v naju. Iz ušes se jima kar kadi, tako silno naprezata možgane. Kdo bi to razumel??!

»V glavnem: vsi smo od vseh,« pomete z zmedo Izidora, »in naj že eden ZAHLAČI Natana!«

Aksinja Kermauner

VEČER NA POČITNICAH

Ilustriral: Marjan Manček

»In zdaj hitro v posteljo! Vsi so že šli spat. Škržati pod svoja krila, storži na borovce, morje ...«

»Morje?« zaskrbljeno vpraša Izidora. »A bo morje še tukaj, ko se zbudim?«

»Bo, bo, muca moja. Morje nikoli ne gre daleč spat. Zvijte se vase, vtakne glavo pod val ... in te navsezgodaj že razigrano čaka na plaži.«

»Samo da ne bo ponoči smrčalo,« zamrmra Izidora in že potone v svoje morje.

Cvetka Sokolov

STRAŠNA ZGODBA

Ilustrirala: Suzana Bricelj

Zvečer je čas za branje. Matija in Gregor stečeta h knjižni polici in si izbereta vsak svojo knjigo. Matija ima rad knjige o naravi in o tujih deželah. Gregor ima raje pravljice in zgodbe. Takšne iz slikanic.

Matija, Gregor in mama si na postelji naredijo gnezdo iz posteljnine in se udobno namestijo. Matija zleze mami v naročje, prelista knjigo in se ustavi na strani, kjer piše, kako čebelice nabirajo med. Pokaže s prstom na sliko cvetoče češnje, ki jo obletavajo žuželke. »Prosim, preberi!« reče.

Mama bere: »Čebele so koristne, ker prenašajo cvetni prah s cveta na cvet. Brez čebel in drugih žuželk ne bi imeli jabolk, češenj in marelic. Čebele nam dajejo tudi med.« Matija dopolni mamo: »Med je zelo zdrav in dragocen. Tudi zato so čebele koristne.«

Gregorja čebelice ne zanimajo preveč, zato komaj čaka, da bo na vrsti njegova zgodba. Ista kot včeraj. O tisti miški, ki ji nekdo izmakne sirček.

Ko Matija vidi, katero knjigico si je izbral Gregor, se skisa. »Samo te ne!«

»Zakaj pa ne?« vpraša mama.

»Preveč je grozna.«

»Kaj je v njej tako groznega?« vpraša mama.

»Žalostna je,« reče Matija. »Miški nekdo poje sirček. In to je zelo grdo!« »Ampak na koncu najde pod drevesom sočno jabolko. Na koncu ni čisto nič žalostna,« reče mama.

»Ampak najprej je žalostna!« reče Matija. Čisto malo manjka, pa bo zajokal.

Gregor reče: »Ni žalostna! Lepa je!« Vseeno vzame s police drugo knjigo. Potisne jo mami v roke in ji zleze v naročje. Mama začne brati zgodbico o treh prašičkih, ki gredo po svetu in si zgradijo vsak svojo hiško. Matija in Gregor poslušata in gledata sličice. Dokler ... Dokler v zgodbo ne vstopi strašni volk z ostrimi zobmi. Matija krikne: »To je še bolj strašna zgodba! Tega ne bom poslušal!« Plane s postelje in pobegne v spalnico.

Gregor reče: »Beri naprej, mama!« In mama bere naprej. Čez čas se zasliši iz spalnice: »A je strašni del že mimo?«

»Še malo počakaj!« zakliče mama. Volk je namreč pravkar zajel sapo, da bi odpihnil drugo hiško. Gregor vriska od navdušenja. »Teci, pujsek, teci!« vzklika. »A sta že?« zakliče Matija iz spalnice. »Skoraj!« odgovori mama.

Ko se Matija vrne v otroško sobo, se volk ravno popari v kotlu vrele vode in za vedno pobegne iz naših krajev. »To je grozna zgodba! Nikoli več je ne smeš prebrati!« se jezi Matija.

»Ampak pujski premagajo volka,« reče Gregor.

»Kaj pa volk? Rana ga gotovo zelo boli,« zahlipa Matija. »Pa še lačen je!«

Na srečo bo jutri zvečer doma tudi ata. Ker tudi njega zanima narava, bo Matiji v otroški sobi prebral odlomek iz knjige o drevesih, mama pa bo Gregorju v spalnici še enkrat prebrala strašno zgodbo o treh prašičkih. Da bo volk vendarle sit in koza, hočem reči, prašički celi.

Cvetka Sokolov

BEREM

Ilustrirala: Suzana Bricelj

Berem:
zvečer pred spanjem,
pri zajtrku zjutraj (ko mama ne gleda),
navzdol po stopnicah,
pod šolsko klopjo (knjigo skrivam, seveda),
v krošnji drevesa na šolskem igrišču
in v parku.

Navzgor po stopnicah,
za kuhinjsko mizo,
včasih na kavču, leže na preprogi
(in na stranišču),
pri umivanju zob
in pred spanjem.
Berem.

Največkrat sam, včasih v dvoje.

KDO JE TE PESMI IN ZGODBE NAPISAL?

Anja Štefan (1969) je pisateljica, pesnica in pravljíčarka. Priljubljene so njene knjige pravljíc *Kotíček na koncu sveta*, *Bobek in barčica* in *Gugalnica za vse*, knjigi pesmi *Lonček na pike* in *Iščemo hišico* ter uganke *Sto ugank*.

Andrej Rozman Roza (1955) je dramatik, igralec in prevajalec. Med njegovimi številnimi knjigami naštejmo dela *Črvive pesmi*, *Mali rimski cirkus*, *Pesmi iz rimogojnice*, *Čofli*, *Bober Bor* ...

Mira Voglar (1935) je avtorica pesmi, glasbenih pravljíc, ugank, izštevank ter radijskih in televizijskih oddaj. Je skladateljica in glasbena pedagoginja in veliko njenih pesmi za otroke je ponarodelih.

Vera Albreht (1895-1971) je pesnica, pisateljica in prevajalka. Za otroke je izdala dvanajst pesniških zbirk in tri zbirke proze. Njene uganke so objavljene v različnih zbirkah ugank.

Majda Koren (1960) piše zgodbe za otroke in mladino, med njimi so tudi zgodbe o pošasti Mici. Zgodbi *Aligator v avtobusu* in *Bolha v bundi* sta iz knjige *Zgodbe zajca Zlatka*.

Peter Svetina (1970) je avtor zgodb in pesmi za otroke, ki so izšle v knjigah *Ropotarna*, *Klobuk gospoda Konstantina*, *Antonov cirkus*, *Modrost nilskih konjev*, *Mimosvet*, *Pesmi iz pralnega stroja* in drugih.

Tinka Bačič (1975) objavlja svoje zgodbe v revijah *Cicido* in *Ciciban*. Izdala je slikanico *Moj prijatelj zmaj*.

Aksinja Kermauner (1956) piše za otroke, mladino in odrasle. Je tiflopedagoginja in tudi v svojih delih pogosto piše o slepih in slabovidnih. Izdala je veliko knjig, med drugimi tudi tipno slikanico *Žiga špaget gre v širni svet*.

Cvetka Sokolov (1963) je izdala slikanice *Rdeča hiša*, *Šola ni zame*, *Ponoči nikoli ne veš*, *Ah, ti zdravniki*, *Pridi, greva na sprehod*, *Moj dojenček*, *Se bomo zmenili in druge zgodbe*, eno knjigo slikopisov ter dve knjigi ugank.

KDO JE TE PESMI IN ZGODBE ILUSTRIRAL?

Zvonko Čoh (1956) je ilustrator in avtor animiranih filmov. Pogosto ilustrira dela Andreja Rozmana Roze in tudi v tej knjigi se predstavlja z ilustracijami njegovih zgodb in pesmi. Objavljena je še njegova ilustracija pesmi Anje Štefan *Mravljica čez mravljico*.

Silvan Omerzu (1955) se v delu *Kroki in Tine sta junaka* predstavlja kot pisatelj in ilustrator, bolj znan pa je kot slovenski režiser, slikar in lutkovni umetnik. Za svoje delo je prejel veliko mednarodnih nagrad.

Andreja Peklar (1962) je slikarka in ilustratorka. Eno njenih najbolj odmevnih del je bila slikanica *Fant z rdečo kapico*, objavljene ilustracije so iz knjige *Zgodbe zajca Zlatka*.

Damijan Stepančič (1969) je slikar in ilustrator. Pogosto sodeluje s pisateljem Petrom Svetino, ilustriral je več del Toneta Pavčka, priljubljena je njegova avtorska slikanica brez besedila *Sidro*, leta 2013 pa je ilustriral Prešernovo *Zdravljico* in za to delo prejel več nagrad.

Marjan Manček (1948) je ilustrator in filmski animator. Slovenski otroci poznajo njegove stripe o Modrem medvedku, Brundu in Hribcih. Ilustriral je več kot 200 knjig, med najbolj znanimi so *Mojca Pokrajculja*, *Pedenjped* in *Kozlovska sodba v Višnji Gori*.

Suzana Bricelj (1971) je slikarka in ilustratorka. Ilustrirala je delo *Martin Krpan*, več del Toneta Pavčka, zgodbe Majde Koren o Evi in kozlu, zgodbe o kosovirjih Svetlane Makarovič in druge. Ilustracije v tej knjigi so bile objavljene v reviji *Ciciban*.

KAZALO

<i>Barbara Hanuš</i> KAKŠNA DOBRA KNJIGA!	5
<i>Anja Štefan</i> MRAVLJICA ČEZ MRAVLJICO	6
<i>Andrej Rozman Roza</i> RESNIČNO IZMIŠLJENA ZGODBA	7
KAKO SE JE OŽENIL POVODNI MOŽ AMBROŽ	8
VODNA ROMANCA	11
<i>Silvan Omerzu</i> KROKI IN TINE STA JUNAKA	12
<i>Mira Voglar, Vera Albreht</i> UGANKE	15
<i>Majda Koren</i> ALIGATOR V AVTOBUSU	16
BOLHA V BUNDI	17
<i>Peter Svetina</i> PRAVLJICA O KUHINJSKI KRPI	18
<i>Tinka Bačič</i> BAKLAVA	20
<i>Aksinja Kermauner</i> TO SORODSTVO!	24
VEČER NA POČITNICAH	25
<i>Cvetka Sokolov</i> STRAŠNA ZGODBA	26
BEREM	29
KDO JE TE PESMI IN ZGODBE NAPISAL?	30
KDO JE TE PESMI IN ZGODBE ILUSTRIRAL?	31

*Kakva
dobra
knjiga!*

ISBN 978-99955-90-47-5

KAKVA DOBRA KNJIGA!
Izabrala i uredila Barbara Hanuš

Udruženje Slovenaca Republike Srpske
TRIGLAV Banja Luka

Izdavač
Udruženje Slovenaca Republike Srpske
TRIGLAV Banja Luka

Za izdavača
Marija Grbić

Ilustracija na koricama
Suzana Bricelj

Lektor
Željka Suvajac Vračar

Grafičko oblikovanje
Darko Domazet

Štampa
Art print, Banja Luka

Tiraž
500

Štampanje knjige sufinansirali

Urad Vlade Republike
Slovenije za Slovence v
zamejstvu in po svetu

Ministarstvo prosvjete
i kulture RS Banja Luka

Društvo za razvijanje
prostovoljnega dela
Novo mesto

TRIGLAV OSIGURANJE, AD

Kakva dobra knjiga!

Izabrala i uredila
Barbara Hanuš

Preveo sa slovenačkog
Zdravko Kecman

Banja Luka, 2013.

KAKVA DOBRA KNJIGA!

Dobra je knjiga kao dobra prijateljica. Kada tražimo društvo, savjet, zabavu osvrnemo se na policu za knjige. Šta ima u knjigama koje se nalaze na njoj? Uz koju knjigu ćemo se nasmijati, koja je najviše napeta, koja će nas odvesti u svijet u kojem će nam biti lijepo? U knjigama su skrivene priče i u njima ćemo pronaći sebe i svoje najbliže. Među koricama se skrivaju svakidašnje i nesvakidašnje dogodovštine, na ispisanim listovima možemo da potražimo odgovore na pitanja, pri čitanju sami sebi još postavljamo nova pitanja. Kada čitamo knjigu, takođe i knjiga čita nas, jer nam govori o svemu tome što osjećamo.

Izbor *Kakva dobra knjiga* donosi priče, pjesme i zagonetke omiljenih slovenačkih autora. Svi tekstovi su bogato ilustrovani. Pri čitanju i opažanju ilustracija upoznajemo šta savremeni slovenački pisci i ilustratori stvaraju za djecu. Svaki čitalac može da nađe tekstove koje će čitati stalno iznova, a među ilustracijama može da potraži svoje najomiljenije. Većina tekstova i ilustracija je iz revije *Cicido* i *Ciciban*, jer obadvije revije, koje izlaze jednom mjesečno – *Ciciban* već 69 godina, *Cicido* 16 godina, svaki mjesec među mlade čitaoce donose nova odlična djela.

Svaka dvojezična knjiga znači most među kulturama. Oni koji ne znaju slovenački, moći će se susresti sa zvukom stranog jezika, ujedno će tekstove moći pročitati na srpskom. Otvorite knjigu koja vas zove u svijet čitanja i nade, pa ćete, kada je budete zatvorili, nadahnuto uzviknuti: »Kakva dobra knjiga!«

Barbara Hanuš

Anja Štefan

MRAVAK DO MRAVKA

Ilustrovaó: Zvonko Čoh

Mravak do mravka
stišće se kraj peći,
evo, stiže bajka,
jedan priđe svijeci –
neka vani steže mraz,
neka puca led -
bajka se za bajkom
niže u nedogled.

Andrej Rozman Roza
STVARNO IZMIŠLJENA PRIČA

Ilustrovao: Zvonko Čoh

Kada je uveče svanulo, svečano obučen u staru poderanu trenerku polako sam otrčao po ravnoj krivudavoj cesti u susjednu sobu, gdje su u tišini već na sav glas pjevala ostala tri pjevača dueta, čiji sam jedini član bio ja.

Bio sam tako smiren, da su mi se ruke samo tresle. Prvi put u životu sam u stvari nastupio pred nepreglednim mnoštvom, koje malu sobu na trećem spratu naše prizemne kućice nije napunilo ni do polovine. Na repertoaru sam imao stare narodne tužbalice, koje sam napisao sam a govorile su o veselim stranama života.

Iako je zbog upaljenih svjetala u sobi bio potpuni mrak, bez teškoća sam došao do stola nasred podijuma, koji je bio duplo veći od sobe, usred koje je stajao.

Iako uvijek nastupam stojeći, sjeo sam i uzeo gitaru, koja je naslonjena uza sto ležala na podu. Razvukao sam njen mijeh i zatrubio u pisak svoga džepnog klavira pjesmu o tome, kako je veoma važno, da stalno i svugdje govorimo samo istinu.

Andrej Rozman Roza

ŽENIDBA VODENJAKA ZDENKA

Ilustrovao: Zvonko Čoh

Nekada je bilo mnogo vodenjaka, podvodnih ljudi. Živjeli su skoro u svim jezerima i riječnim virovima. Pošto su usamljeničke naravi, mnogi se nisu ni ženili i nisu imali djece, zbog čega ih je bilo sve manje i manje i danas ih je tako malo, da se ponekada čini, da su već izumrli. Ali nisu.

Nije bilo tako davno kada su u kristalnom dvorcu na dnu jezera živjela dva vodenjaka. Bili su otac i sin, bavili su se uzgojem šarana, pastrmke i razne zeleni.

Jednog ljetnjeg dana otac reče sinu: »Zdenko, mislim da je vrijeme da nađeš sebi ženu.« »Ženu? A šta je to?« - začudio se mladić, kojem je majka umrla kada je bio još tako mali da je se nije ni sjećao.

»Žena je takav čovjek, koji nije muškarac« - objasnio je otac svome sinu. »Može rađati djecu što mi ne možemo. I ako je ne budeš našao, naše će jezero poslije tvoje smrti ostati bez ljudi.«

Zatim su se podigli prema obali, gdje su se kupale tri djevojke. »Pošto ne poznajemo ni jednu od podvodnih žena, moraćeš je naći među kopnenima,« rekao je stari vodenjak. »Izaberi sebi jednu, zgrabi je za noge i odvući je u dvorac. Pošto kopneni ljudi ne mogu disati pod vodom, moraš je odvući brzo, da se ne bi utopila. Na dvorcu zaključaj vrata, da ti ne pobjegne nazad na kopno.«

»Zašto bi pobjegla?« - pitao je Zdenko.

»Zato što se ljudima sa kopna gadimo« - prošaputao je otac.

Mladić je od čuda progutao mnogo vode, a zatim je odlučno rekao:

»Neću nikoga na silu odvući pod vodu i zaključati u grad!«

Potražiću sebi takvu ženu, koja će ići sa mnom zato što ću joj se dopadati i koja će me voljeti, zaključio je i ispuzao iz jezera.

Ali kada je sa svojim crvenim ribljim očima i zelenim ljuskama, koje je imao umjesto kože, prišao djevojkama da im se predstavi, djevojke su zavrištale i pobjegle.

I ne samo djevojke. Zavrištao je i pobjegao takođe i gospodin koji se sunčao na drugoj strani jezera.

Ako me vide takvog kakav sam, ljudi me se boje, ustanovio je Zdenko.

Zato je sebi najprije nabavio odjeću (od spomenutog odbjeglog gospodina).

Zatim je otišao u obližnji grad i zatražio službu u vodovodnom preduzeću.

Kad se negdje zapuši odvod ili pukne vodovodna cijev, dolazio je i pomagao.

U radu je sretao mnogo ko-pnenih djevojaka, koje su mu se dopadale. Ali se nije usudio ni pomisliti da bi neku upitao da li bi htjela biti njegova žena. Čak ni naočare ni rukavice se nije usuđivao skinuti, jer se bojao da će početi vrištati, kada budu ugledale, da ima crvene riblje oči i zelene ljuske umjesto kože.

Jednom su ga pozvali u neku prigradsku vilu, gdje im se zapužio odvod. Zdenko je ustanovio da je odvod sproveden u obližnju rijeku.

»To nije uredu« - rekao je vlasniku vile. »Odvod ne smije biti sproveden u rijeku. Tako zagađujete vodu.«

»Pobrini se ti za to, zašto sam te pozvao, inače ću pozvati nekog drugog vodo-instalatera!« - ljutito je zasiktao vlasnik vile.

Kada se vlasnik vile udaljio, Zdenko se skinuo i zaronio u vodu da vidi zašto je odvod zapušten. Ustanovio je da je u njega ugurana automobilska guma. Htio je da izvuče gumu. Vukao je i vukao – kad ga je nešto udarilo u rame.

»Ostavi to na miru!« - začuo je tanak oštar glas.

Osvrnuo se i ugledao najljepše biće koje je ikad vidio.

Imalo je crvene riblje oči i zelene ljuske umjesto kože.

»Ako to izvučeš vani, u moj će vir opet teći prljavština. Zato mi radije pomozite da unutra uguram još dvije gume koje leže na dnu i samo mi smetaju!« Zdenko nije razmišljao. Zdenka, tako je bilo ime podvodnoj djevojci; odmah joj je pomogao.

Zatim su zajedno otplivali prema jezeru u kojem je bio Zdenkov dvorac. Niko od ljudi ih nije vidio, a ribama koje su plivale mimo njih, izgledalo je, da se veoma vole.

Andrej Rozman Roza

VODENA ROMANSA

Ilustrovaao: Zvonko Čoh

Jednom je neki vodenjak
došao da vidi rt Kamenjak,
gdje ga je iz mora ugledala
lijepa morska sirena.

Odmah su se zaljubili
i za vjenčanje odlučili
i tek poslije se pitali,
gdje bi zajedno stanovali.

Jer ona nije htjela s njim,
a ni on do morskih dubina,
sada žive tamo, gdje se slatka,
u slano more slijeva rijeka.

Silvan Omerzu

KROKI I TINE SU JUNACI

Ilustrovaao: Silvan Omerzu

Čitavu noć je padala kiša. Rijeka, koja teče ispod Krokijeve kuće, veoma je narasla. Ali Krokiju i Tinetu to nije smetalo. Svako jutro je dolazio zec Tine kod Krokija u posjetu. Zajedno su pili mirisni čaj, listali po knjigama, razgovarali se i gundali. Kada su završili tu svoju prijatnu jutarnju sjedeljku, Kroki donese šah na sto. Pomilovao je stare drvene figure, koje mu je ostavio djed.

Sjeli bi jedan naspram drugoga, razvrstali figure na šahovskoj tabli, dobro se zamislili i započeli. U prostoriji je zavladao tišina, samo se ponekad mogao čuti značajan uzdah. Jednom Krokijev, drugi put Tinetov.

Međutim iznenada su kroz tišinu zasjekli prodorni poziv u pomoć. Kroki i Tine su se trgnuli. Još zaneseni igrom nisu znali da li sanjaju, ili je stvarno. Kada su krici bili još jači i još više očajni, potrčali su prema rijeci.

Otrčao je u zaliv, gdje je Kroki imao privezan čamac. Gledao ga je i tresao se. Još nikad se nije vozio u čamcu, vodi se ni približiti nije smio. Ni umivati se nije volio, najčešće je samo brzo protrčao kroz jutarnju rosu.

A sada je pred njim bila voda, čitava rijeka hučćeće, prljave, divlje vode. Tinetu su zubi cvokotali sve jače i glasnije. Čamac se opasno ljuljao. Tineta je sve više obuzimao strah. Ali iznenada ga je proželo nešto snažno, jako, nešto što jadni, strašljivi zečić još nije doživio. Krv mu je udarila u glavu, osjećao je kako mu u sljepoočnicama kuca srce. Nevidljiva snaga ga je natjerala u ljuljajući čamac, u hučću vodu i Tine je veslao i veslao. Iako je bio nejak, divlje je veslima sjekao nemirnu vodu.

Ali magla je bila pregusta da bi šta vidjeli. Kroki ni trenutak nije razmišljao. Strgnuo je sa sebe džemper i skočio u hladnu rijeku. Bio je veoma dobar plivač.

Tine je u međuvremenu sav očajan bezglavo trčao po obali rijeke gore i dolje, čupao dlaku, vukao se za već i tako duge uši i bio veoma nesretan. Ah, ta voda, govorio je sebi. Uh, uh, uzdisao je, čovjek bi pomislio, da se njemu nešto zlo desilo.

I dok je Tine veslao da bi što prije došao do Krokija, ovaj je bio već doplivao do vjeverice, koja je posljednjim snagama držala grane.

Kandžama je uhvatila Krokija za vrat da je skoro zakrećao od bola i spuzala mu na leđa. »Ej, šta radiš u vodi, Zdenka? Znaš da ne znaš plivati« - rekao je Kroki više sebi samom nego Zdenki, koja je skoro već bila bez snage. »Odlomila se grana« - prošaputala je. Kroki se odgurnuo i zaplivao prema obali. Ali iako je sve više zamahivao, obala mu se sve više udalja-

vala. Pošto je već neko vrijeme jako pada-
la kiša, riječni tok je postao prejak. Ni tako
dobar plivač, kao što je bio Kroki nije mu
bio ravan. Bujica ga je odnosila sve niže ni-
zvodno po rijeci. Zdenka ga je šapama tako
snažno obuhvatila da je jedva disao. Popela
mu se skoro na glavu i hvatala ga za oči, da
ništa nije vidio. Ako uskoro ne bude bilo ka-
kve pomoći, biće loše po nas, mislio je Kro-
ki. Kako tužan i sraman kraj! Da se to mora
dogoditi baš meni, krokodilu... Tada je kao
zvijezda na nebu doplivao iz magle čamac, i
u njemu zec Tine.

Zaveslao je prema umornom Krokiju, on
se uhvatio za veslo i uspeo se sa polumrtvom
vjevericom u čamac. »Pojavio si se kao do-
bri duh« - rekao je Kroki Tinetu. »Ah, ma nemoj.
To nije ništa. Ugledao sam čamac i pomislio
da ti treba pomoć.«

Doveslali su do svoje obale, privezali ča-
mac za staru tvrdnu granu i izbauljali se na
obalu. Najprije je skočio zec Tine, za njim se
uspuzao Kroki sa vjevericom u naručju.

U kući su je plegli na postelju i pokrili je pokrivačem. Tine je skuhao veliki lo-
nac čaja s medom i baš se dobro osjećao. I dok su tako on i Kroki sjedili za stolom,
pili čaj i razgovarali kako je dobro da
su vjeverici pomogli, sunce se probilo
kroz oblake, magla je potonula negdje
na dno rijeke i život je iznenada postao
veoma lijep. Tine je otišao do rijeke i
osjetio da se više ne plaši, da je strah
nestao.

Ushićen od radosti dotrčao je kod
Krokija. Ali on je već drijemao za stolom.
Tine ga je pokrio dekom, pogledao još
prema Zdenki, spustio se u naslonjač i
bio je sretan.

ZAGONETKE

Ilustrovao: Silvan Omerzu

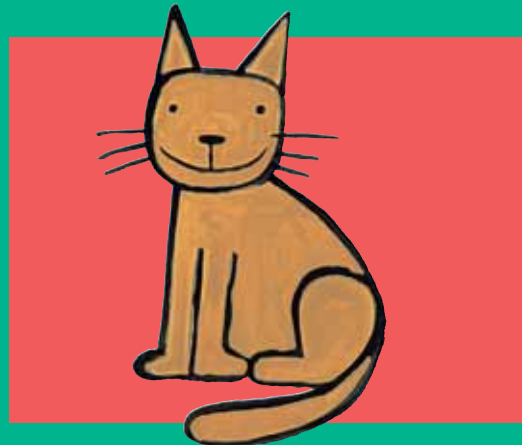
UJUTRO SE
BEZ BUDILNIKA BUDI
BEZ USPAVANKE
UVEČE ZASPI.

A PREKO DANA?
HODA BEZ NOGU
UKRUG PO NEBU.

Mira Voglar

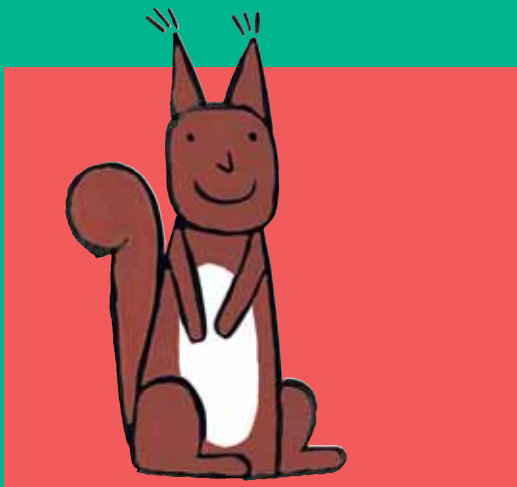
KO JE TA, KO JE TA,
KOJA PREDE BEZ PREDIVA?
I SVAKO JUTRO BEZ VODE
NA PRAGU SE UMIVA.

Vera Albreht

PO ORAHU SKAČE,
KECELJA JOJ BIJELA, A SMEĐE HLAČE,
MEĐU GRANAMA REŽE ŠKRGUĆE.
STALNO TAMO-AMO SKAKUĆE.
JEZGRICE JE SVE SKUPILA,
LJUSKAMA TLO PREKRILA.

Vera Albreht

Majda Koren

ALIGATOR U AUTOBUSU

Ilustrovala: Andreja Peklar

»O! Aligator u autobusu!
Ma ne mogu vjerovati!« - reći
ćete.

Upravo su to rekli i putnici,
kada su ugledali aligatora
sa aktovkom u ruci kako ulazi
u autobus. Šoferu je pokazao
mjesečnu kartu i sjeo pored
arhitekta Alberta, koji se vo-
zio u službu.

Arhitekta se skupio sasvim
uz prozor, onako za svaki slu-
čaj, jer nije mogao znati da li
sjedi pored glasnog ili pored
sitoga aligatora.

Svi putnici su napeto gle-
dali prema aligatoru, jer su
ga se malčice plašili.

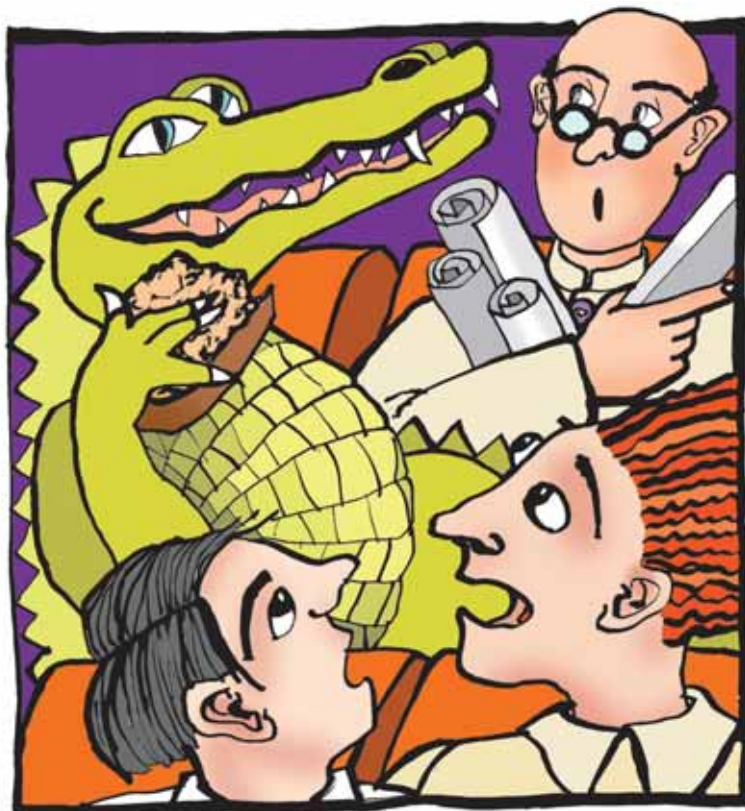
Najednom je aligator
otvorio aktovku i iz nje izvadio

hljeb od heljde, namazan sa arašidovim puterom i ajvarom. Počeo je mirno da jede. Na mrvice, koje su padale na pod, nije se ni obazirao.

Kada ih je pojeo, ponovo je otvorio aktovku i iz nje izvadio još i ananas. Sa zadovoljstvom ga je zagrizao, ananasov sok mu se cijedio niz gubicu, a nekoliko kapi je kanulo na pod.

Kada je završio, sa zadovoljstvom je podignuo i prednjom nogom obrisao gubicu.

Neko vrijeme se vozio, zatim je izašao iz autobusa. Tek tada se neka gospođa Agata usudila kazati: »Ah, kakvo ponašanje! Aligatorima bismo morali zabraniti vožnju autobusom!«

Majda Koren

BUVA U BUNDI

Ilustrovala: Andreja Peklar

Buva je otišla u banku po svežanj novčanica, jer joj je nestalo novca za benzin. Kakva je samo bura duvala! Buva je upravo drhtala od hladnoće, kada je na benzinskoj pumpi točila benzin. Zato je otišla da kupi bundu.

Kada je došla kući, pokazala je bratu bundu.

»Joj, što si ti jedna tikva! Meni si obećala nov bubanj, a sada si sve potrošila za bundu!«- cvilio je brat i tako plakao, da je za brisanje suza upotrijebio pola papirne maramice.

»Hajde, hajde, sutra ću ti kupiti bubanj ili buldožer! Hajde, prestani već plakati!« - tješila ga je buva.

Ali nije prestao, dok mu nije ponudila vrećicu bombona.

Kada se sa njima zasladio, skočio je u banju i okupao se, zatim je naslonio umornu glavicu na jastuk i zaspao.

Buva je na nekoliko minuta izašla na balkon, da su i susjedi vidjeli, kako ima krasnu novu bundu.

Zatim je morala na spavanje. Sljedeći će dan služba i budilnik buvu opet veoma rano buditi!

Peter Svetina

BAJKA O KUHINJSKOJ KRPI

Ilustrovaio: Damijan Stepančič

Na radijatoru na šestom spratu suši se jedna prugasta kuhinjska krpa. Pruge joj teku odozgo prema dolje i slijeva nadesno. Odjednom se pruge prezasite svoje krpe i otklize sa nje. »Zbogom« - rekle su joj. Krpa od čuda samo zine i izbeči oči. Kako i ne bi, kad je sada sasvim bijela. Pruge otpužu kroz vrata, u lift pa na ulicu. Ali ne znaju da hodaju. I to je problem. Ne mogu se kotrljati, jer imaju uglove. Ali mogu lako da se savijaju. Da se talasaju kao more. Već se talasa ulica, talasa se prodavaonica voća i grožđe ispada iz gajbica i jagode i mandarine rasipaju se posvuda i ljudi se kao po klikerima voze u krugu. Pruge se više ne talasaju, već skaču kao opruge. Zvek! Plek! Od zveketanja odzvanja vazduh i prozori pjevaju, i gospođa koja je upravo zalijevala cvijeće uzme varjaču i poklopac a njen

muž frulicu, i plešu i ljudi na ulici udaraju nogom u taktu. U taktu nogom cupka i policajac, koji je došao da vidi šta se događa, a pruge se prepadnu i poliježu po cesti. I to usred raskršća. Jedne ovdje, druge tamo, jedne pravo, druge u polukrug. I ostanu tamo. Jednostavno, ostanu tako. Kao oznake za raskršće. Uveče, kada sav grad zaspi, još uvijek idu u skitnju. Franci, koji vozi kamion i ponekada kasno uveče dolazi kući, pričao je, da noću nekada nema raskršća. I na cesti ni jedne pruge. A nije ni čudo. Tada pruge stoje pod balkonom, dok im sa šestog sprata u pozdrav maše kuhinjska krpa. »Zdravo! Zdravo!« - dozivaju se.

Tinka Bačić

BAKLAVA

Ilustrovaó: Damijan Štepančić

Jednog popodneva na kuharskom kružoku pekli smo domaću štrudlu, poticu*. Učiteljica Danica nas je naučila da pripremamo svakojaka jela. Voćnu salatu, supu od poriluka, čak smo i tortu pravili. A na poticu smo bili još naročito ponosni, jer ju je prilično komplikovano napraviti. Sadržine treba brižljivo odmjeriti, tijesto dugo vremena miješati i pričekati, da naraste. Takođe treba pripremiti punjenje od ora-ha, razvaljati tijesto, na njega namazati punjenje i na kraju ga spretno saviti. Jedva smo čekali, da se potica ispeče. Pojeli smo je još toplu i ponosno raspravljali o tome kako je naša potica ukusna. Bolja je još i od one koju kod kuće ispeku za praznike! Jela ju je i školska drugarica Nejra.

Ali već poslije nekoliko zalogaja se vidjelo da je pomalo razočarana.

»Ta potica« - namrštila se - »uopšte nije slatka!« Nije slatka?! Baš je upravo bila slatka! Ni previše ni pre-malo.

»A nije ni sočna!«- nemilosrdno je nastavila Nejra. »Ne-kakva suha...«

To je već bilo previše. Ružno smo pogledali u Nejru. Vi-djelo se da je i učiteljica bila iznenađena. »Nije ti dobra? Ali – takva je potica! Pravili smo je po starom domaćem receptu...« - začudila se.

»Kod nas za praznike pravimo bolje kolače!« - rekla je Nejra i oči su joj zasijale.
»Baklavu!«

Za baklavu još nismo čuli. Učiteljica Danica se sjetila da je tu poslasticu jela prije nekoliko godina na proputovanju kroz Tursku. Bili smo radoznali, o kakvom se neobičnom jelu radi.

»Pa, onda donesi recept« - predložila je učiteljica. »Možemo da je ispečemo na kružoku.«

»Recept za baklavu je jednostavan« - objasnila je Nejra. »Kilogram putera, kilogram šećera, kilogram oraha... Tako me je naučila moja nana* Rabija.«

Učiteljica se kod toga nabiranja čak malo uplašila.

»Kilogram maslaca?! Kilogram šećera?!« - odmahivala je glavom. »Nejro, molim te, pitaj baku još jednom! Onda napišite recept na listić, važi?«

»Ne mogu da je pitam...« - tužno je objasnila djevojčica - »nana Rabija je u Bosni!«

Zatim se javio Gašpar.

»Ali, učiteljice, Nejra zna napraviti baklavu napamet. Naučite nas. Molim vas!«

Učiteljica Danica je malo razmislila. Zatim je uzela listić i olovku, sjela pored Nejre i počela pisati.

BAKLAVA napisala je velikim slovima. »Kako si rekla? Kilogram oraha, maslac...«

Recept je uskoro bio napisan i dogovorili smo se šta će ko donijeti.

Nestrpljivo smo čekali da prođe nedjelja i da ispitamo novi recept. Kada smo se ponovo sastali, odmah smo opkolili Nejrju i sve što smo donijeli stavili smo na sto.

»Evo, Nejrjo, sad se pokaži!« - ohrabrila je učiteljica djevojčicu. »Ti si danas glavna kuharica, a mi pomoćnici!«

Nejrja se hrabro prihvatila posla. Najprije je trebalo samljjeti orahe. Nejrja je rekla da nana Rabija orahe za baklavu stuca do sitna u velikom kamenom loncu – havanu. Havanu nismo imali, imali smo mlinčić i tako smo orahe samo samljjeli.

Podgrijali smo maslac, da se rastopio u žučkastu tekućinu. Zatim je bilo potrebno u tepsiju položiti nekoliko listova razvučenog tijesta, pokapati ih maslacem i posuti orasima. Zatim opet položiti tijesto, pokapati ga maslom, posuti orasima i tako dalje, dok nije nestalo orahe i tijesta. Tepsija je bila puna, u loncu je ostalo još dosta maslaca. Učiteljici se učinilo da je maslaca više nego dovoljno. Zato je htjela lonac krišom odložiti negdje u stranu. Ali je Nejrja primijetila njenu namjeru i opomenula je: »Prelij, učiteljice, samo preko polij! Nana Rabija kaže da baklava mora biti masna!«

»Ali ipa...« - počela je učiteljica. Htjela je nešto napomenuti o zdravoj prehrani. Nije dovršila. Primijetila je naše prekoravajuće poglede. Gašpar je tiho napomenuo: »Nejrja je glavna kuharica!«

Tako je višak masla stavljen u tepsiju. Učiteljica je prema Nejrjinim uputstvima izrezala baklavu na trouglove. Tako! Baklava je bila pripremljena za pečenje.

»Šta ćemo sa šećerom?« - pitali smo Nejrju.

»Skuhaćemo ga u vodi!« - objašnjavala je glavna kuharica.

Slatki sirup morao je da vri prilično dugo. Nejrja je stavila ruke na bokove i ujedno nadzirala baklavu u pećnici i kloktajući sirup na štednjaku. Odlično se snašla u ulozi glavne kuharice. Kašikom je kušala da li je smjesa već dovoljno gusta. »Je li gotova?« - nestrpljivo smo pitali.

Konačno je Nejra prosudila da je pečenje završeno. Učiteljica je uzela tepsiju iz pećnice i prelila preko baklave slatki sirup. U međuvremenu, dok smo čekali da se kolač ohladi i natopi slatkim tekućinom, postavili smo sto za malu gozbu.

Nejra je blistala od sreće, kada je učiteljica pladanj sa baklavom svečano donijela na sto.

»Pa to je *Bajram*« - uzdahnula je.

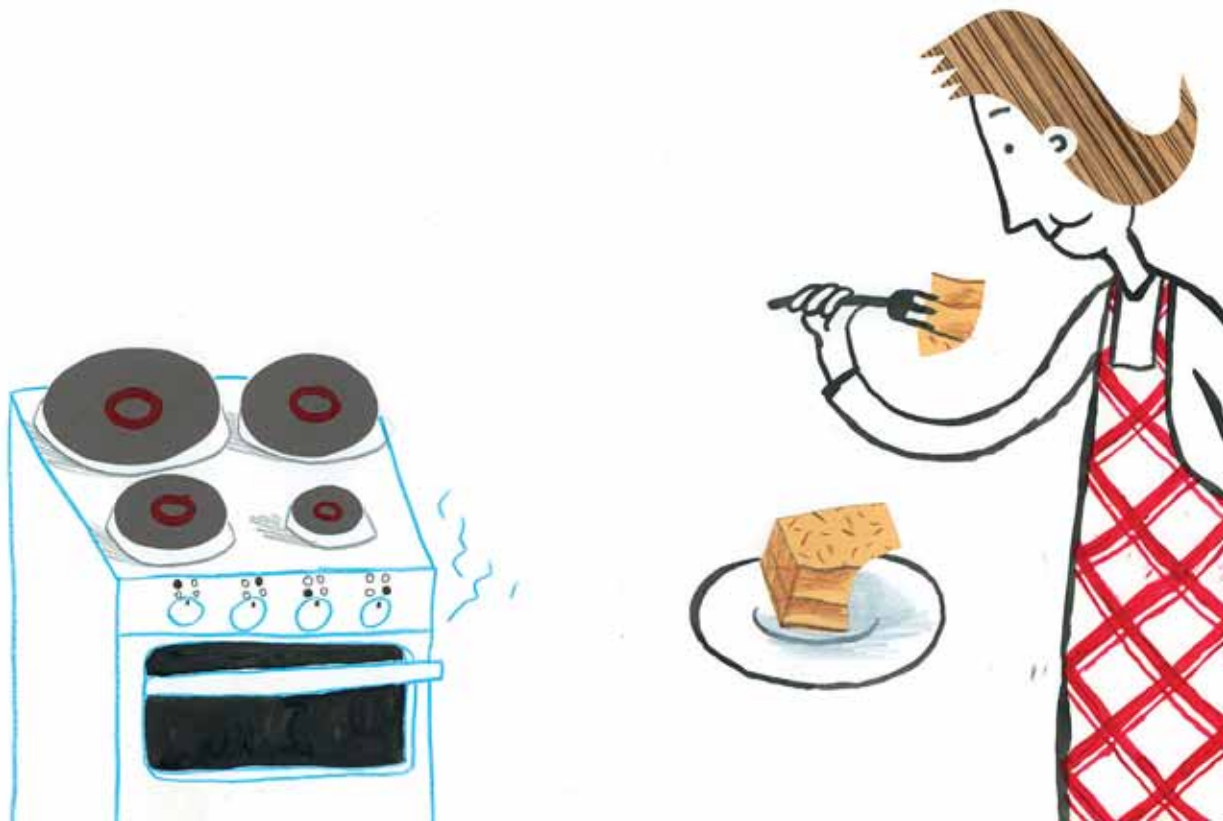
Nismo znali šta je *Bajram*.

»*Bajram*...« - zaneseno je rekla Nejra - »to je praznik.«

Probali smo zlatno pečeni kolač i jednoglasno ustanovili da je zaista odličan. Sočan, sladak i ukusan. Takođe je i učiteljica Danica pojela čitav komad, iako znamo da ne voli slatka i masna jela. Istina, uz svaki zalogaj srknula je iz čaše malo vode, ali i ona se složila da je naša baklava nešto posebno.

»Kaži« - pitali smo Nejru - »da li je takva kao što je peče tvoja nana Rabija?«

»Veoma, veoma je dobra!« - punim ustima odgovarala je djevojčica. »Skoro da je kao kod nane. Samo malo više... slovenačka!«

Objašnjenja *potica – vrsta slovenačkog kolača sličnog štrudli

*nana - muslimansko ime za baku

Aksinja Karmauner

TA RODBINA!

Ilustrovao: Marjan Manček

»Natane, zavuci majicu u pantalone!« - poviče Brina goljoj bratićevoj koži i u naglom prolazu nestane u kupatilu, jer, naime, u posljednje vrijeme ima mnogo posla sama sa sobom.

»Neću!« - odmahne Natan i dalje gnječi prste u prezrelu krušku.

Izi predlaže: »Onda ćemo moliti tetku Ajdu!«

»Ajda nije tetka, Ajda je mama!« - usprotivi se Natan.

»E nije i nije!« - svadljivo će Izidora. »Mama je Aksinja!«

Ajda i ja se gledamo iznad dječijih glavica i pravimo grimase. »Nije samo to. Ona je takođe i moja sestra« - napomene Ajda. »A Ajda je kćerka moga oca« - nastavljam igricu.

Natan i Izidora začuđeno bulje u nas. Iz ušiju im se samo puši, tako jako naprežu mozak. Ko bi to razumio!??!

»Uglavnom: svi smo od svih« - završi sa smutnjom Izidora - »i neka već neko NATANA strpa u u pantalone!«

Aksinja Karmauner
VEČE NA RASPUSTU

Ilustrovaó: Marjan Manček

»A sada brzo u krevet! Već su svi otišli na spavanje. Cvrčci pod svoja krila, šišarke na boriće, more...«

»More?« - zabrinuto upita Izidora. »A hoće li more biti još tu kada se probudim?«

»Biće, biće, mačkice moja. More nikada ne odlazi daleko da spava. Savije se u sebe, stavi glavu pod talas... i rano ujutro te već čeka razigrano na plaži.«

»Samo da ne bude noću hrkalo« - zamrmlja Izidora, već predana svome moru.

Cvetka Sokolov
STRAŠNA PRIČA

Ilustrovala: Suzana Bricelj

Veče je vrijeme čitanja. Matija i Gregor otrče do police sa knjigama i svaki sebi izabere knjigu. Matija voli knjige o prirodi i o drugim državama. Gregor više voli bajke i priče. One iz slikovnica.

Matija, Gregor i mama na postelji naprave sebi gnijezdo od posteljine i udobno se namjeste. Matija se zavuče mami u naručje, prelistava knjigu i zaustavi se na strani gdje piše kako pčelice skupljaju med. Pokaže prstom na sliku procvjetale trešnje koju oblijeću bube. »Molim te, pročitaj!« - kaže.

Mama čita: »Pčele su korisne, jer prenose cvjetni prah sa cvijeta na cvijet. Bez pčela i drugih buba ne bismo imali jabuka, trešanja i marelica. Pčele nam takođe daju med.« Matija dopuni mamu: »Med je veoma zdrav i dragocjen. Pčele su takođe i zato korisne.«

Gregora pčele previše ne zanimaju, zato jedva čeka da na redu bude njegova priča. Ista kao sinoć. O onome mišu kome neko izmakne komadić sira.

Kad Matija vidi koju je knjižicu sebi izabrao Gregor, napravi kiselu grimasu. »Samo tu ne!«

»Zašto da ne?« - pita mama. »Previše je strašna.«

»Šta je u njoj tako strašno?« - upita mama.

»Tužna je« - kaže Matija. »Mišu neko pojede sir. A to je veoma ružno!« »Ali na kraju ipak nađe pod drvetom sočnu jabuku. Na kraju i nije sasvim tužna« - kaže mama.

»Da, ali prvo je tužna!« - reče Matija. Sasvim malo nedostaje da zaplače. Gregor kaže: »Nije tužna! Lijepa je!« Svejedno uzme sa police drugu knjigu. Gurne je mami u ruke i zavuče joj se u naručje. Mama počne čitati priču o tri praseta koji odu u svijet i svako sebi napravi kućicu. Matija i Gregor slušaju i gledaju sličice. Dok... Dok u priču ne uđe strašni vuk sa oštrim zubima. Matija krikne: »To je još strašnija priča! To neću da slušam!« Skoči iz postelje i pobjegne u spavaću sobu.

Gregor kaže: »Čitaj dalje, mama!« I mama čita dalje. Kroz neko vrijeme začuje se iz spavaonice: »Je li strašni dio prošao?«

»Pričekaj još malo!« - poviče mama. Vuk je upravo sada uzeo dah da bi otpuhnuo drugu kućicu. Gregor vriska od oduševljenja. »Bježi, prasiću, bježi!« - kliče. »Jeste li već?« - poviče Matija iz druge sobe. »Uskoro!« - odgovori mama.

Kada se Matija vratio u dječiju sobu, vuk se upravo opario u kotlu vruće vode i zauvijek pobjegao iz naših krajeva. »To je strašna priča! Nikad je više ne smiješ čitati!« Ljuti se Matija.

»Ipak, prasići su pobijedili vuka« - kaže Gregor.

»A šta će biti sa vukom? Rana ga sigurno veoma boli« - zaplače Matija. »Pa još i gladan je!«

Na sreću, sutra naveče kod kuće će biti i tata. Pošto i njega zanima priroda, Matiji će u dječijoj sobi pročitati odlomak iz knjige o drveću, a mama će Gregoru u spavaćoj sobi još jednom pročitati strašnu priču o tri prasenceta. Da ipak bude vuk sit i koze, hoću reći, prasići na broju.

Cvetka Sokolov

ČITAM

Ilustrovala: Suzana Bricelj

Čitam:
naveče prije spavanja,
ujutro uz doručak (kad mama ne vidi),
dok silazim niz stepenice,
pod školskom klupom (naravno, skrivam knjigu),
u krošnji drveta na školskom igralištu
i u parku.

Dok se penjem po stepenicama,
za kuhinjskim stolom,
ponekad na kauču, ležeći na tepihu
(i u toaletu),
kad perem zube
i prije spavanja.
Čitam.

Najčešće sam, ponekad udvoje.

KO JE NAPISAO OVE PJESME I PRIČE?

Anja Štefan (1969) je književnica, pjesnikinja i pripovjedač. Njene omiljene knjige priča su *Kutić na kraju svijeta*, *Bobek i barčica* i *Ljuljaškica za sve*, knjige pjesama *Lončić sa tačkama* i *Tražim kućicu*, te zagonetke *Sto zagonetki*.

Andrej Rozman Roza (1955) je dramski pisac, glumac i prevodilac. Među njegovim mnogobrojnim knjigama nabrojimo djela *Crvljive pjesme*, *Mali rimski cirkus*, *Pjesme iz rimogojnice*, *Čofli*, *Dabar Bor...*

Mira Voglar (1935) autor je pjesama, muzičkih priča, zagonetki, brojanke te radio i televizijskih emisija. Kompozitor i muzički pedagog i mnoge njene pjesme za djecu su postale narodne.

Vera Albreht (1895-1971) je pjesnikinja, književnica i prevodilac. Objavila je dvanaest pjesničkih knjiga za djecu i tri zbirke proze. Njene zagonetke su objavljene u različitim zbirkama zagonetki.

Majda Koren (1960) piše priče za djecu i omladinu, među njima su priče o čudovištu Mici. Priče *Aligator u autobusu* i *Buva u bundi* su iz knjige *Priče zeca Zlatka*.

Peter Svetina (1970) autor je priča i pjesama za djecu koje su izašle u knjigama *Klopotarnica*, *Šešir gospodina Konstantina*, *Antonov cirkus*, *Mudrost nilskih konja*, *Mimosvijet*, *Pjesme iz mašine za pranje* i drugih.

Tinka Bačić (1975) objavljuje svoje priče u revijama *Cicido* i *Ciciban*. Objavila je slikovnicu *Moj prijatelj zmaj*.

Aksinja Kermauner (1956) piše za djecu, omladinu i odrasle. Radi kao tiflopedagog i često u svojim djelima piše o slijepim i slabovidnim osobama. Objavila je mnogo knjiga, među ostalim taktilnu* slikovnicu *Žiga špaget odlazi u široki svijet*.

Cvetka Sokolov (1963) objavila je slikovnice *Crvena kuća*, *Škola nije za mene*, *Noću nikada ne znaš*, *Ah, ti ljekari*, *Dođi, idemo u šetnju*, *Moje dojenče*, *Dogovrićemo se* i druge priče, jednu knjigu slikopisa i dvije knjige zagonetki.

*slikovnicu na dodir

KO JE OVE PJESME I PRIČE ILUSTROVAO?

Zvonko Čoh (1956) je ilustrator i autor animiranih filmova. Često ilustruje djela Andreja Rozmana Roze i u toj se knjizi predstavlja sa ilustracijama njegovih priča i pjesama. Njegova ilustracija je objavljena i u pjesmi Anje Štefan *Mravić preko mravića*.

Silvan Omerzu (1955) se u djelu *Kroki i Tine su junaci* predstavlja kao pisac i ilustrator, poznatiji je kao slovenački režiser, slikar i lutkarski umjetnik. Za svoj rad dobio je mnogo međunarodnih nagrada.

Andreja Peklar (1962) je slikarka i ilustratorica. Jedno od njenih najpoznatijih djela je slikovnica *Mladić sa crvenom kapicom*, objavljene ilustracije su iz knjige *Priče zeca Zlatka*.

Damijan Stepančič (1969) je slikar i ilustrator. Često saraduje sa piscem Petrom Svetinom, ilustrovao je više djela Toneta Pavčeka, njegova omiljena autorska slikovnica je bez teksta *Sidro*, ilustrovao je Prešernovu *Zdravicu* za koju je 2013. dobio više nagrada.

Marjan Manček (1948) je ilustrator i filmski animator. Slovenačka djeca poznaju njegove stripove, među najpoznatijim su *Mojca Pokrajculja*, *Pedaliped*, *Jareći sud u Višnjoj Gori*.

Suzana Bricelj (1971) je slikarka i ilustratorica. Ilustrovala je djelo *Martin Krpan*, više djela Toneta Pavčeka, priče Majde Koren o Evi i jariću, priče o kosovirijih Svetlane Makarovič i druge. Ilustracije u ovoj knjizi su objavljene u *Cicibanu*.

SADRŽAJ

<i>Barbara Hanuš</i> KAKVA DOBRA KNJIGA!	5
<i>Anja Štefan</i> MRAVAK DO MRAVKA	6
<i>Andrej Rozman Roza</i> STVARNO IZMIŠLJENA PRIČA	7
ŽENIDBA VODENJAKA ZDENKA	8
VODENA ROMANSA	11
<i>Silvan Omerzu</i> KROKI I TINE SU JUNACI	12
<i>Mira Voglar, Vera Albreht</i> ZAGONETKE	15
<i>Majda Koren</i> ALIGATOR U AUTOBUSU	16
BUVA U BUNDI	17
<i>Peter Svetina</i> BAJKA O KUHINJSKOJ KRPI	18
<i>Tinka Bačič</i> BAKLAVA	20
<i>Aksinja Kermauner</i> TA RODBINA!	24
VEČE NA RASPUSTU	25
<i>Cvetka Sokolov</i> STRAŠNA PRIČA	26
ČITAM	29
KO JE NAPISAO OVE PJESME I PRIČE?	30
KO JE OVE PJESME I PRIČE ILUSTROVAO?	31